

DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE ANTWERPEN VAN 25 MAART 2011

Inzake van HET OPENBAAR MINISTERIE:
bij wie zich heeft aangesloten als burgerlijke partij:

Het CENTRUM VOOR GELIJKHEID VAN KANSEN EN VOOR
RACISMEBESTRIJDING Openbare Instelling opgericht bij de Wet van 15 februari
1993 (B.S.19.11.1993), met zetel te 1000 Brussel, Koningsstraat 138

-ter zitting vertegenwoordigd door meester H. T., advocaat bij de balie te Antwerpen,

TEGEN :

V. Joris
zelfstandige
geboren te Diest op (...) wonende te 2275 Lille, (...)
Belg

BETICHT VAN:

Te Antwerpen, meermaals in de periode van 31 oktober 2003 en 15 december 2005

Bij inbreuk op de artikelen 1 lid 1, 2 lid 1, 5 bis en 6 van de wet van 30 juli 1981 tot
bestrafing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden, gewijzigd bij de
wet van 12 april 1994 en de wet van 7 mei 1999, bij het leveren of bij het aanbieden
van een levering van een dienst, van een goed of van het genot ervan, discriminatie
bedreven te hebben jegens een persoon wegens zijn ras, huidskleur, afstamming,
afkomst of nationaliteit;

oOOo

Gezien de stukken van het onderzoek;

Gehoord de burgerlijke partij in haar middelen en besluiten, ontwikkeld door meester H. T., advocaat bij de balie te Antwerpen,

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

Gehoord de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester H. C., advocaat bij de balie te Antwerpen;

oOOo

Voorafgaand

Gelet op de nieuwe wet dd. 10 mei 2007 ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie zal de tenlastelegging zoals vermeld in de dagvaarding worden aangevuld als volgt:

" De feiten thans, in gevolge de wet van 10 mei 2007 betreffende de bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie, omschreven als volgt:

Bij inbreuk op de artikelen 4, 5, 19, 24 lid 1, 27 en 28 van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme en xenofobie ingegeven daden, gewijzigd door de Wet van 12 april 1994, door de wet van 7 mei 1999 en door de wet van 10 mei 2007, bij het leveren of bij de toegang tot en het aanbod van goederen en diensten die publiekelijk beschikbaar zijn, een persoon te hebben gediscrimineerd op basis van zijn / haar / hun nationaliteit, zogenaamd ras, huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming."

Door de wijziging in de kwalificatie wijzigen de feiten niet.

De nieuwe wet zal van toepassing zijn, tenzij de oudere wet milder is.

De feiten

Op 17 januari 2006 legde het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding (verder het Centrum genoemd) een klacht neer tegen Joris V. als eigenaar van de fitnesszaak BB gelegen aan de (...) te Hoboken.

Er waren verschillende klachten gekomen van allochtonen die allen de toegang geweigerd werden tot voormelde fitnesszaak onder het mom dat de zaak volzet was terwijl hun blanke vrienden zonder probleem lid konden worden.

Door deze handelwijze zou beklaagde zich schuldig maken aan inbreuken op art. 2 van de Anti Racisme wet dd. 30 juli 1981.

Door het Centrum werd op 19 januari 2006 een vordering tot staking ingesteld bij de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, teneinde de onmiddellijke staking te bekomen van de discriminatie en ongelijke behandeling in het fitnesscentrum alsook werd verzocht om een dwangsom op te leggen voor elke nieuwe overtreding.

In het kader van deze procedure werden een getuigenverhoor en een tegenverhoor toegelaten.

De Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg kende bij beschikking van 25 september 2008 de stakingsvordering toe en legde een dwangsom op ten bedrage van 2.500 euro per nieuwe overtreding.

Beklaagde ging in beroep en het Hof van Beroep te Antwerpen oordeelde in een arrest dd. 25 februari 2009 dat de stakingsvordering ongegrond was.

Nadien tekende het Centrum nog cassatieberoep aan maar dit beroep werd verworpen.

Ten gronde

Het Centrum houdt voor dat uit de elementen van het dossier, het getuigenverhoor en het tegenverhoor duidelijk vaststaat dat beklaagde zich schuldig maakte aan direct discriminatief gedrag ten opzichte van allochtonen die zich bij hem wilden inschrijven.

Ook verwijst het naar een reportage waarin middels een verborgen camera een test werd gedaan. Deze opname bevindt zich evenwel niet in het dossier zodat de rechtbank deze reportage niet kan beoordelen. Enkel de uitzending in het nieuws dd. 14 december 2005 ligt ter griffie neer en hiervan heeft de rechtbank kennis genomen.

De reden van de weigering van beklaagde om bepaalde personen in zijn fitnessclub in te schrijven zou gebaseerd zijn op eerder slecht gedrag van de geweigerden. Volgens het Centrum ligt hiervan geen enkel bewijs voor.

De rechtbank kan alleen op basis van de voorgebrachte stukken en de stukken uit het strafdossier beoordelen of beklaagde zich schuldig maakte aan een inbreuk op art. 4 en 5 van de Antidiscriminatie wet.

Vooreerst zijn er de vaststellingen van de politiemensen naar aanleiding van de klacht van T. Mousa (stuk 31). Zij doen nazicht in het fitnesscentrum en stellen vast dat verschillende mensen van allochtone afkomst aanwezig zijn in de fitnesszaal, zelfs een aantal gesluerde dames. Ook de ledenlijst vermeldt diverse allochtonen.

Verder zijn er de verklaringen van beklaagde zelf. Beklaagde geeft toe een aantal klanten te hebben geweigerd in zijn fitnessclub en dit wanneer zij andere klanten lastig vallen of de rust van andere klanten verstoren hetzij gekend zijn als "moeilijke jongens" dan wel macho gedrag vertonen.

Hij stelt T. Mousa te kennen als een luidruchtig en moeilijk persoon op straat. (stuk 28) Ook E. kent hij als vroeger lid die meermaals voor moeilijkheden zorgde. (stuk 65) De personen die klacht neerlegden na de opname met de verborgen camera, waren de fitnessclub in groep binnengekomen met veel kabaal en werden door beklaagde geweigerd omwille van hun storend gedrag. Beklaagde wilde de rust binnen de club bewaren. (stuk 58)

Door partijen werd eveneens afschrift neergelegd van de getuigenverhoren die werden afgenomen in het kader van de stakingsprocedure voor de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg.

De getuigen opgeroepen door het Centrum verklaren meermaals geweigerd te zijn door beklagde wanneer ze lid wensten te worden van zijn fitnessclub. Een aantal konden evenwel binnen per beurt. Ze hadden het "gevoel" dat ze gediscrimineerd werden. Ook verwijzen ze naar de opnames met de verborgen camera waarbij beklagde zonder reden zou geweigerd hebben een allochtoon in te schrijven als lid. Over deze opname kan de rechtbank evenwel geen uitspraak doen aangezien deze niet aan haar beoordeling werd voorgelegd.

De getuigen opgeroepen door beklagde bevestigen allen dat verschillende mensen van allochtone afkomst lid zijn van de fitnessclub en dat ze nooit problemen hebben gehad bij het inschrijven. Velen waren reeds jaren lid en kenden beklagde niet als racist. Ook de lesgevers stellen dat er veel verschillende nationaliteiten hun lessen volgen in de club.

Eén van de lesgevers alsook E. B. Brahim (stuk 19) geven toe dat er al eens een incident was met allochtonen en dat deze dan geweigerd werden omwille van hun gedrag.

In het fragment van de (...) zoals neergelegd ter griffie, ziet men een klant van negroïde afkomst trainen in de fitness alsook een allochtoon meisje. Getuige B. verklaart geweigerd te zijn als lid, maar wel de mogelijkheid te hebben gehad een beurtenkaart te kopen. Beklagde geeft vervolgens zijn versie aan de reporter stellende dat hij klanten weigert wanneer hij problemen verwacht, vb wanneer hij ze heeft zien vechten of wanneer ze veel lawaai maken. Dit geldt evenzeer voor "Belgen".

Zoals het Hof van Beroep in zijn arrest stelt, bestaat er in huidige zaak geen vermoeden van directe discriminatie. Het oude art. 19 § 3 van de Antidiscriminatiewet van 25 februari 2003 legde de bewijslast bij beklagde wanneer er een praktijktest werd aangevoerd die een directe of indirecte discriminatie deed vermoeden. De nieuwe wet heeft dit gewijzigd en heeft een niet limitatieve lijst opgenomen van mogelijke middelen om de bewijslast om te keren, die in huidig dossier niet in aanmerking komen.

Aangezien er dus geen omkering van bewijslast is, zal het openbaar ministerie hetzij de burgerlijke partij de discriminatie binnen het fitnesscentrum dienen aan te tonen. Op basis van de stukken neergelegd in het dossier is de rechtbank van oordeel dat er onvoldoende bewijs voorhanden is van een inbreuk op art. 4 en 5 van de Antidiscriminatiewet zodat beklagde zal worden vrijgesproken van de hem ten laste gelegde feiten.

Burgerlijke vordering

Gelet op de vrijspraak is de rechtbank onbevoegd om te oordelen over de vordering van de burgerlijke partij.

Rechtsplegingsvergoeding

Beklaagde verzoekt de rechtbank de burgerlijke partij tot een rechtsplegingsvergoeding te veroordelen van 5.000 euro bij vrijspraak.

Het Grondwettelijk Hof heeft echter geoordeeld dat de burgerlijke partij bij een vrijspraak enkel dan een RPV moet betalen, wanneer zij zelf de strafvordering op gang heeft gebracht en niet wanneer zij zich heeft aangesloten bij de strafvordering van het Openbaar Ministerie. (Grondwettelijk Hof nr. 66/ 2009, 2 april 2009, B.S. 20 mei 2009)

In huidige zaak legde het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding een klacht neer in handen van de procureur des konings die de strafvordering op gang bracht.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK,

Gelet op de artikelen 162, 185, 191, 194 van het Wetboek van Strafvordering, artikelen 1, 3, 7 van het Strafwetboek, artikelen 11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935, gewijzigd door de wet van 3 mei 2003; de verordeningen van de Raad van de ministers nr. 974/98 dd. 3/5/1998 en nr. 1103/97 dd. 17/6/1997 en de wetten van 26/06/2000 en 30/06/2000 betreffende de invoering van de euro, artikelen 3 en 4 der wet van 17 april 1878,

Rechtdoende op tegenspraak

Vult de tenlastelegging aan zoals hierboven vermeld.

Spreekt beklagde vrij van de hem ten laste gelegde feiten en stelt hem buiten zake zonder kosten.

Legt de kosten van het geding tenlaste van de Staat.

Verklaart zich onbevoegd te oordelen over de burgerlijke vordering.

Wijst het verzoek tot veroordeling van de burgerlijke partij tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding af.

oOOo

Alles wat voorafgaat is, overeenkomstig de bepalingen der wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, in de Nederlandse taal geschied.

Aldus gewezen door de hiernavermelde rechters die de zaak behandeld hebben en aan de beraadslaging hebben deelgenomen, en uitgesproken in openbare terechtzitting door de Voorzitter op vijftwintig maart tweeduizend en elf in aanwezigheid van het Openbaar Ministerie en de griffier.

R. C.	ondervoorzitter, voorzitter van de kamer
Ph. V.	rechter
B. M.	rechter
P. V.T.	substituut-procureur des konings,
J. S.	griffier